

Poul Boeg (CD):

Jeg takker formanden.

Som et af de mange eksempler, som i og for sig kunne nævnes, men som tiden ikke tillader at komme ind på, vil jeg gerne nævne dette, som den radikale ordfører var inde på, med de mange skilte, skilteskovene, som man kender dem. Situationen er kort opriksat den, at vi har en hovedregel, der går ud på, at dette er forbudt. Men så har vi visse undtagelser i § 57, stk. 2, specielt den, at reklamer er tilladt i umiddelbar tilknytning til en næringsdrift eller en virksomhed. Derpå har vi en undtagelse fra denne undtagelse, idet fredningsnævnet kan nedlægge et forbud. Denne regel har jo vist sig at være utilstrækkelig i praksis, og derfor må det fylde os med bekymring at se, at man nu tænker sig at gå den vej, at man vil svække denne regel ved et nyt stk. 4 til § 57, hvorefter man vil nøjes med at lade ministeren give visse generelle regler. Vi mener tværtimod, at vejen burde være den, at man ophævede denne undtagelse og kun tillod reklameskiltning af den art, hvis der i den enkelte sag var givet en konkret tilladelse.

Jeg har hermed nævnt nogle eksempler på bestemmelser, om hvilke jeg har sagt, at vi var betænkelige ved dem. Men der er også en enkelt bestemmelse, om hvilken jeg må sige, at vi direkte er imod den og ikke helt forstår motiveringen, det er tanken om at aflyse de allerede eksisterende fredningsplaner. Om man overhovedet skal afskaffe dette institut, kan jo diskuteres, det vil føre for vidt, men selv om man nu går ind på den tanke, at man vil afskaffe instituttet, så ser vi ikke nogen grund til, at disse mange planer, der dog giver et vist værn, i hvilke der er nedlagt et stort arbejde, og som det har kostet, så vidt jeg ved, meget store beløb — jeg tror, det drejer sig om millionbeløb — at få udarbejdet, at disse planer nu generelt fuldstændig skulle aflyses. Denne bestemmelse vil vi derfor være imod.

Formanden:

Ja, nu er taletiden udløbet.

Poul Boeg (CD):

Så må jeg blot afslutningsvis sige — jeg kan jo i næste runde komme tilbage til et par spørgsmål, jeg gerne ville stille ministeren, dem når jeg så ikke nu — at som det

fremgår af dette, har vi altså en række punkter, vi gerne vil se nærmere på i udvalget; vi kan derfor ikke uden videre støtte lovforslaget i den foreliggende form.

Inger Stilling Pedersen (KrF):

Jeg skal ikke sige mange ord til dette lovforslag. Der har lydt nok af dem nu, synes jeg, men lovforslaget er godt, et godt arbejdsgrundlag for udvalget. Der er, så vidt vi kan se, taget hensyn til, at fredningen ikke skal lide skade ved det, og dobbeltadministrationens afskaffelse kan vi kun hilse med glæde. Vi tilsiger velvillig udvalgsbehandling.

Gert Petersen (SF):

Det er jo ikke forbudt at blive klogere. Det mener vi jo alle sammen vi bliver, hvis vi tager et nyt standpunkt. Jeg kan også udtrykke det mere neutralt: det er jo ikke forbudt at tage et standpunkt op til omprøvning, undersøge, om det nu var rigtigt. Det er da sandt, som hr. H. C. Toft sagde, at i 1973 var der en stærk stemning i udvalget for at ophæve fredningsplanudvalgene og lægge dem ind under amterne. Men der blev jo holdt en debat her i tinget, i maj måned i år var det vel, hvor det viste sig, at netop ved en nærmere undersøgelse af disse problemer, så var der partier, der havde ændret standpunkt — det vedkender jeg mig gerne for mit eget vedkommende — og hvis man lagde sammen, så var det helt åbenbart, at flertallet i denne sal nu var af den opfattelse, som er kommet til udtryk i det lovforslag, der nu er kommet fra ministeren. Jeg synes, han skal have tak for, at han har fulgt de intentioner, som er de senest tilkendegivne her i folketinget, og altså foreslår, at man opretholder fredningsplanudvalgene. Det skal der ikke lyde kritik mod ministeren for fra min side.

Man gør derimod det, at man indskrænker deres ret til selvstændige afgørelser, og det er nok administrativt og planlægningsmæssigt fornuftigt, hvis man vil koncentrere deres funktion mere om de rent planlæggende opgaver. Men det rejser naturligvis en række problemer, som vi må se på i udvalget. Jeg er meget interesseret i at drøfte afgrænsningen mellem de planlæggende funktioner og de besluttende funktioner. Spørgsmålet er, om man måske alligevel går for vidt i de tanker, som ministeren har lagt